

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΓΕΝΕΘΛΙΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Κυριακὴν, 6^η/19^η Σεπτεμβρίου 2021, ἐωρτάσθη προεορτίως διὰ λόγους ποιμαντικούς ἡ ἐορτὴ τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου, ἡ ἐορταζομένη ἀκριβῶς τὴν 8^η Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους εἰς τὸν πρὸς τιμὴν τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου Ἱερὸν Ναὸν αὐτῆς εἰς τὴν Κωμόπολιν τῆς Μπετζάλλας, πλησιόχωρον τῆς Βηθλεέμ.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία δοξάζει τὸν Θεόν, διότι ἐχάρισεν εἰς τοὺς Θεοπάτορας Ἰωακείμ καὶ Ἄναν, ἀτέκνους τότε, τὴν Μαρίαν ὡς καρπὸν κοιλίας, ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθε κατὰ σάρκα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ Ἐκκλησία μετὰ χαρᾶς ψάλλει ὅτι «Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα ἐκ φθορᾶς τοῦ θανάτου ἠλευθερώθησαν, ἄχραντε, ἐν τῇ ἀγία γεννήσει σου», καὶ «ἡ στείρα τίκτει τὴν Θεοτόκον καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν».

Διὰ τὴν χαρμόσυτον ἐορτὴν ταύτην προεξῆρξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω περικαλλῆ Ναὸν τῆς πόλεως Μπετζάλλας ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἀρχιερέων Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τῶν Πρεσβυτέρων τῆς Κοινότητος π. Παύλου, π. Ἰωσήφ καὶ π. Ἡλία, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου, ψάλλοντος τοῦ κ. Νιδάλ μετὰ τῆς χορωδίας καὶ μετέχοντος πανδήμου λαοῦ τῆς πόλεως, παρουσίας τοῦ Ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου καὶ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

“Ἀγάλλεται τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης σήμερον ἐν τῇ Γεννήσει σου, Κόρη Θεοτόκε Μαρία, καὶ ἀπειρόγαμε νύμφη· ἐν ἧ καὶ τῶν φυσάντων σε τότε λυπηρόν διέλυσας, τῆς ἀτεκνίας ὄνειδος καὶ τῆς Προμήτορος Εὐας, τὴν ἐν τῷ τίκτειν κατάραν”, ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εὐφραίνεται καὶ ἀγάλλεται μετὰ τῶν ἀγίων Προφητῶν, Ἀποστόλων, Μαρτύρων, Ὁσίων καὶ Δικαίων ἐπὶ τῷ θείῳ Γενεθλίῳ σήμερον τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Μητρός. Διὸ καὶ ἡμεῖς συνήχθημεν ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Ναῷ, ἵνα εὐχαριστιακῶς τιμήσωμεν τὴν γενομένην Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

“Σκιρτάτω ἡ φύσις, λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἡ γὰρ ἀμνάς τίκτεται, ἐξ ἧς ὁ ποιμὴν περιβάλλεται τότε πρόβατον καὶ τοὺς χιτῶνας διαρρήξει τῆς πάλαι νεκρώσεως. Χορευέτω παρθενία, ὅτι ἐτέχθη κατὰ τὸν Ἡσαΐαν παρθένος, ἥτις ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱὸν καὶ καλέσουσι τότε ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, τουτέστιν “μεθ’ ἡμῶν ὁ θεός”, (Ἠσ. 7,14) [Καὶ ἀπλούστερον· Ἄς σκιρτήσῃ ἡ

φύσις· διότι γεννᾶται ἡ ἀμνάδα καί ἀπ' αὐτήν ὁ ποιμένας θά ντυθεῖ ὡς φόρεμα τό πρόβατον καί θά σπάσει τούς χιτῶνας τῆς παλαιᾶς νεκρώσεως. Ἄς χορεύει ἡ παρθενία, διότι, ὅπως λέγει ὁ Ἡσαΐας, γεννήθηκε Παρθένος, ἡ ὁποία θά συλλάβει καί θά γεννήσει Υἱόν καί θά τόν ὀνομάσουν Ἐμμανουήλ, δηλαδή «ὁ θεός εἶναι μαζί μας».

Ὁ ποιμὴν δέ, ὅστις περιβαλεῖται τό πρόβατον καί τούς χιτῶνας διαρρήξει τῆς πάλαι νεκρώσεως, δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν θεόν Λόγον, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος “δι’ ἡμᾶς ἐπτώχευσεν πλούσιος ὢν, ἵνα ὑμεῖς τῇ Ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε”, (Β΄ Κορ. 8,9), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἐρμηνεύοντες τούς Παυλείους τούτους λόγους, ὁ μέν Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει: “Πλοῦτον δέ ἐνταῦθα φησί [ὁ Παῦλος] τὴν γνῶσιν τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας, τόν τῶν ἀμαρτημάτων καθαρισμόν, τὴν δικαιοσύνην, τόν Ἀγιασμόν, τὰ μύρια, ἅπερ ἡμῶν παρέσχε ἀγαθὰ καί μέλλει παρέχειν”. Ὁ δέ Ζυγαβηνὸς λέγει: “τόν πλοῦτον τῆς κατὰ χάριν θεώσεως”.

Ἡ ἐξ Ἰωακείμ καί Ἄννης γέννησις τῆς ἀγνῆς θεοτόκου Μαρίας, ἀνέτρεψε ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς, τὴν ἐκ τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὔας διαδοθεῖσαν εἰς τό ἀνθρώπινον γένος κατάραν. Διό καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς λέγει: “Ἐπὶ σοί θεοτόκε ἀειπάρθενε καί φύσις καινοτομεῖται καί Χρόνος”.

Τοῦτο σημαίνει, ὅτι τόσον ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ὅσον καί ὁ χρόνος ἀνακαινίζονται ἐν τῷ προσώπῳ τῆς θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, διότι ἐξ αὐτῆς ἀνέτειλεν εἰς τόν κόσμον τό φῶς τῆς δικαιοσύνης, δηλονότι ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ὁ Χριστός. “Ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας”, (Β΄ Κορ. 6,2), λέγει Κύριος. Περί δέ τῆς σωτηρίας ταύτης ἐξεζήτησαν καί ἐξηρεύνησαν προφητῶν οἱ περὶ τῆς ὑμᾶς χάριτος προφητεύσαντες”, (Α΄ Πέτρ. 1,10), κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Ὅντως, οἱ λόγοι τῶν προφητῶν ἐξεπληρώθησαν εἰς τούς δικαίους τοῦ θεοῦ Ἰωακείμ καί Ἄνναν, τῶν ὁποίων τὴν δέησιν εἰσήκουσεν ὁ Κύριος, χαρίζοντάς τους τὴν Παρθένον Μαρίαν ὡς λύτρον λαμπρόν καί μεγάλον ἀντὶ τῆς Εὔας, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: “Καί γε ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν [Ἰωακείμ καί Ἄννης], δούς τὴν Κυριώνυμον Μαρίαν λύτρον οὕτως ἀγλαόν καί μεγαλοφυές ἀντὶ τῆς Εὔας. θυγάτηρ ἴμα μητρικόν γεγένηται: τόν νέον φύραμα τῆς θείας ἀναπλάσεως, ἡ παναγία ἀπαρχὴ τοῦ γένους, ἡ ρίζα τοῦ θεοφράστου κλάδου, τό τοῦ προπάτορος ἀγαλλίαμα”. [Καί ἀπλούστερον· καί ὁ Κύριος εἰσήκουσε τῆς δεήσεως αὐτῶν, δίνοντας τὴν Μαρία πού ἔχει τό ὄνομα τοῦ Κυρίου, λύτρον τόσον λαμπρόν καί τόσο μεγάλον ἀντὶ τῆς Εὔας. Ἡ θυγάτηρ θά γίνῃ ἡ θεραπεία τῆς μητέρας, ἡ νέα ζύμη τῆς θείας ἀναπλάσεως, ἡ ρίζα τοῦ θεορρήτου κλαδιοῦ, ἡ ἀγαλλίασις τοῦ προπάτορος].

Τό ἱερόν τοῦτο γεγονός τῆς Γεννήσεως τῆς θεοτόκου τιμᾶται ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Καί τοῦτο διότι, ἡ Παναγία μήτηρ τοῦ θεοῦ ἀποτελεῖ τὴν ἐν Χριστῷ ἀπαρχὴν τοῦ γένους ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων καί διὰ τῶν Χριστιανῶν ἐκ τῶν ἀγνῶν αὐτῆς αἱμάτων ἐσωματώθη ὁ θεὸς Λόγος καί ἐγένετο σὰρξ, (Ἰωάν. 1,14).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων ἐνσάρκωσις καί ἐνανθρώπησις τοῦ θεοῦ Λόγου ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀπετέλεσε “τό νέον φύραμα τῆς θείας ἀναπλάσεως”, ὡς διδάσκει καί ὁ Μέγας Ἀθανάσιος: “Ἐν τῷ ἐνιαίῳ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, τῇ ἀφάτῳ ἐπαφῇ καί ἐνώσει αὐτῆς μετὰ τῆς θείας

τοῦ Σωτῆρος φύσεως, ἀποβάλλει πᾶσαν τὴν ἀπό τοῦ Προπάτορος Ἀδάμ ρυεῖσαν τῆς φύσεως κάκωσιν καί μεταπλάττεται ἄνωθεν τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ πυρός τῆς θείας τοῦ Λόγου φύσεως, εἰς νέαν ἔνθεον καί αἰώνιαν ὑπαρξιν”.

Ἴδού λοιπόν ἡ συμβολή τῆς Παναγίας καί καθαρωτάτης Παρθένου Μαρίας εἰς τό μέγα μυστήριον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἴδού καί πάλιν διά τί ὁ θεοπέσιος Ἀπόστολος Παῦλος κηρύττει λέγων: “εἰ δέ ἡ ἀπαρχή Ἁγία καί τό φύραμα· καί εἰ ἡ ρίζα ἁγία καί οἱ κλάδοι” (Ρωμ. 11-16). Καί ἰδού διά τί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας βοᾷ καί λέγει: “Ἡ γέννησίς σου θεοτόκε χαράν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένῃ. Ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, Χριστός ὁ θεός ἡμῶν, καί λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν, καί καταργήσας τόν θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον”.

Καί ἡ μέν γέννησις τῆς θεοτόκου ἐμήνυσε τῇ οἰκουμένῃ τό μήνυμα τῆς χαρᾶς τῆς σωτηρίας, ὁ δέ χαιρετισμός ὑπό τοῦ ἀγγέλου Γαβριήλ: “χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετά σοῦ· εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν”, ἐπεσφράγισε τό σωτηριῶδες μήνυμα τῆς λύσεως τῆς κατάρας τῶν προπατόρων ἀφ’ ἑνός καί τὴν κατάργησιν τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς δηλονότι τῆς ἀμαρτίας ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ Χριστοῦ, ἀφ’ ἑτέρου.

Αὐτό τοῦτο τό Εὐαγγέλιον τῆς χαρᾶς, τῆς εὐλογίας καί τοῦ Ἁγιασμοῦ ἀλλά καί τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τά θεῖα καί θαυμαστά ταῦτα δῶρα, ἅτινα κατέχει ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία καλούμεθα διά τῶν πρεσβειῶν τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ἵνα ἀποθησαυρίσωμεν εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν.

Μετά δέ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ ἀναφωνήσωμεν τῇ θεοτόκῳ: “Χαῖρε λυχνία τό χρυσοῦν τῆς παρθενίας σκεῦος καί εὐριζον, οὗ θρυαλλίς ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος καί ἔλαιον τό ἐξ ἀχράντων σαρκῶν ληφθέν σῶμα ἅγιον, ἐξ ὧν φῶς Χριστός τό ἀνεπίδυτον, ἡ τοῖς ἐν σκότει καί σκιᾷ θανάτου καθημένοις τὴν αἴδιον ζωὴν πυράψασα” Καί ἀπλούστερον: “Χαῖρε λυχνία, τό σκεῦος τό χρυσό καί βαθύρριζο, πού φυτίλι του εἶναι ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος καί λάδι τό σῶμα τό ἅγιον πού πήρε ἀπό τίς ἀγνές σου σάρκες καί ἀπό αὐτές ἦρθε ὁ Χριστός τό φῶς τό ἀβασίλευτον, σύ πού ἀναψες τὴν αἰώνια ζωὴν σέ ὅσους ἐκάθηντο εἰς τό σκότος καί τὴν σκιά τοῦ θανάτου. Ἀμήν. Ἐτη πολλά καί εὐλογημένα καί ὑγιεινά”.

Ἦκολούθησε μεσημβρινή τράπεζα, παρατεθεῖσα ὑπό τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος, ἐν ἧ ὁ Μακαριώτατος καί πάλιν προσεφώνησεν ὡς ἔπεται:

“Πέπεισμαι γάρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαί οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὑψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἐτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν”, κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Ἡ σημερινή ἑορτὴ τῆς Γεννήσεως τῆς θεοτόκου εἶναι κατ’ οὐσίαν ἑορτὴ τῆς ἀπείρου ἀγάπης τοῦ θεοῦ πρὸς τό πλάσμα Αὐτοῦ, τόν ἄνθρωπον, τόν ὁποῖον ἐποίησε κατ’ εἰκόνα καί καθ’ ὁμοίωσιν Αὐτοῦ.

Τὴν θείαν ταύτην ἀγάπην κηρύττει καί ὁμολογεῖ ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατὰ τὴν λειτουργικὴν καί εὐχαριστιακὴν πρᾶξιν αὐτῆς, καθ’ ἣν κλῆρος καί λαός γινόμεθα κοινωνοὶ τοῦ σώματος καί τοῦ αἵματος τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἡνωμένοι ἐν τῷ Πνεύματι Αὐτοῦ.

Τὴν ἐνότητα ταύτην διεφύλαξε καὶ διαφυλάττει διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, δηλονότι τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἀκούουσα εἰς τὸ παράγγελμα τοῦ Ἱερωτάτου Παύλου λέγοντος: “Σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης”, (Ἐφ. 4,3).

Τὸν σύνδεσμον τοῦτον τῆς εἰρήνης μεταξύ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἀνεκαίνισεν ἡμῖν τὸ μέγα γεγονός τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τὴν ὁποίαν καὶ εὐγνωμόνως τιμῶμεν σήμερον καὶ εὐσεβοφρόνως παρακαλοῦμεν, ἵνα σκεπάζη καὶ παραμυθῇ πάντας τοὺς μεγαλύνοντας καὶ ὑμνοῦντας Αὐτήν.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, καλούμεθα, ἵνα ἀφορῶμεν εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, (Ἐβρ. 12, 2), τὸν Υἱόν καὶ Θεόν τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. Ἀμήν. Εἰς ὑγιείαν πάντων ἡμῶν”.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς